

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 31323/2023
27.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ... , чији је пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ... , против тужене Републике Србије, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 314/23 од 14.09.2023. године, у седници одржаној 27.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 314/23 од 14.09.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 314/23 од 14.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду Прр1 188/21 од 04.04.2023. године, исправљеном решењем тог суда Прр1 188/21 од 11.07.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе поднеском тужиоца од 21.02.2023. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име имовинске штете по основу повреде права на суђење у разумном року исплати 6.693,49 динара са законском затезном каматом од 05.11.2021. године као дана подношења тужбе до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи на досуђени износ из става првог изреке исплати законску затезну камату за период од 03.01.2002. године као дана отварања стечаја до 05.11.2021. године као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 70.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 314/23 од 14.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена

пресуда у ставу другом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиља је поднела одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка није тражила.

По оцени Врховног суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23). Правноснажном пресудом одлучено је о накнади имовинске штете која је тужиљи изазвана повредом права на суђење у разумном року у смислу одредбе члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року. О праву тужиље, висини тражене накнаде и начину обрачуна камате, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Побијана пресуда усклађена је и са правним ставовима о одговорности државе за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизмирена у поступку стечаја вођеним над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року (закључак усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, допуњен на седници Грађанског одељења од 27.09.2019. године). Указивање у ревизији на другачије одлуке апелационих судова којима је евентуално одлучено другачије о истом правном питању, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер одлука о основаности тужбеног захтева у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Како на основу изнетог нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија недозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано чланом 479. став 6. истог закона.

Тужба ради накнаде штете због повреде права на суђење у разумном року поднета је 05.11.2021. године, а вредност предмета спора је 6.693,49 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, из чега следи да ревизија није дозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом члана 413. ЗПП.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић